

Urlop na rowerze

Opět po roce jsme vyrazili s rodiči na dovolenou. Na kole, jak jinak.

Den první, vyrážíme

Ráno se budím nechutně brzy a chce se mi všechno, jen ne balit. Odjezd byl stanoven na desátou a ještě v 9:45 to vypadá, že bychom to mohli zvládnout. Najednou je 10:30 a my jsme pořád doma. Zdá se, že s přibývajícím počtem cyklo dovolených roste náš laskní přístup k balení (s heslem „Co nemám, to nepotřebuji!“) a podle toho to taky vypadá.

Nakonec vyrážíme o hodinu později, stejným směrem, jako jsme před lety jeli k Baltu. Což taťka komentuje slovy „Do Wroclawi je to stejně jako do Berlína, akorát se v Sohlandu zahne doprava.“ Skutečně dnes jedeme většinu trasy po známých místech. Ještě jednou se ocitneme v Čechách, abychom zašli do bufetu u hranic na oběd. Bohužel, bufet od poslední návštěvy zkrachoval, tak nám musí vystačit samoška naproti.

Pak se už stává cesta neznámou, tím spíš, že si ji taťka nechal vytrasovat mapami od Seznamu a vůbec přitom nekontroloval ani terén, ani vrstevnice. Tak se stalo, že přišlo naše první letošní tlačení, když jsme skončili na rozježděném lesním stoupání se sklonem větším než při závěru etapy na Tour de France do Mende.

Sjezd není o nic lepší, moje plně naložené kolo upí při každém kořenu a že jich tady je. Cestou se mi vyklepají z podbrašen všechny Respekty, které s sebou vezu. Naštěstí při tom nadělají dost hluku, takže je nemusím nechat napospas lesní zvěři. Sjíždíme do vesničky, kde mají zrovna rozkopanou hlavní silnici a mamča konstatuje, že na tohle je taťka expert, protože při každém cyklo výletě potkáme takovou vesnici vždy aspoň jednou.

Odbočujeme a dostáváme se někomu do dvora, tudy asi ne. Hned vedle vede cestička mezi stromy do lesa, taťka se po ní vydává, my s mamkou skepticky zůstáváme na silnici. Po chvíli na nás taťka volá, že je to sjízdné, ať jedeme za ním. Opět prudce klesáme přes kořeny, Zdeněk Štybar by z nás měl radost.

Po chvíli už dorážíme do kempu. Je u něj i koupaliště, ale voda v něm ještě zelenější, než všechna zeleň okolo, takže to dnes vydržíme bez koupání. Večer sedíme u stolku uprostřed kempu a připravujeme s mamčou večeři, když přichází taťka a prohlásí „Kdybych se někdy v kempu ztratil, tak náš stan poznám bezpečně. Je u něj největší bordel.“ Musím uznat, že má pravdu. Všichni sousedé v kempu mají uklizeno, před stanem není ani o stéblo navíc. Zato my máme většinu věcí venku, tašky z půlky vyházené na plachtu před stanem a každé kolo někde jinde. Mamka ale věcně odvětlí „Nejsem tady kvůli uklízení.“ Na to se nedá nic říct.

Den druhý, čteme z kávových sedlin

Dnes opět vyrážíme se zpožděním, tentokrát ovšem nezpůsobený námi, ale záludnou přírodou. Na ruce se mi totiž zakouslo to největší klíště v dějinách a rozhodlo se, že se mě jen tak nepustí. Po

půlhodině přemlouvání a zkoušení všech možných i nemožných triků se přeci jen nakonec pouští. Akorát mám pocit, že mi mamka vykroutila všechnu krev z paže.

První dnešní zastávka na trase je Herrnhut, město, kde se usadili moravští bratři, našli tu sponzora – barona Zinzendorfa a vyrazili odsud na mise do Nového světa. Ulicí J. A. Komenského se dostáváme za město, mezi pole. Dnešní trase mi hodně připomíná loňskou dovolenou. Z města do kopce, pak po náhorní plošině, zase sjet dolů do vesnice a takhle pořád dokola. A ještě jedna věc je společná se severozápadními Čechy – chcipl tady pes.

Sjíždíme ke klášteru Marienthal a zároveň se tím dostáváme k Nise, podél níž pokračujeme dál až do Görlitz. Tam se zastavujeme před mostem vedoucím do polského Zgořelce, taťka študuje mapy a my s mamkou vyrážíme na obhlídku katedrály a pro zmrzlinu. Od katedrály je vidět na druhý břeh řeky, do Zgořelce. Za první řadou vypiplaných historických domečků se do výšky tyčí odporné paneláky. Tak takhle vypadá Polsko.

Hned po prvních metrech nás vítá dlouhým pavé úsekem (=kočičí hlavy). Jestli to půjde tímhle tempem, tak příští jaro klidně můžeme jet Paříž – Roubaix.

Přebíháme rušnou frekventovanou silnici a dostáváme se na „Svatojakubskou cestu“. Nevím, jestli byl svatý Jakub uvláčen nebo uklepán k smrti, ale podle té cesty to rozhodně tak vypadá. Napojujeme se na cyklotrasu ER-4 a první zážitky s polským značením nám moc optimismu do dalších dní nedávají. Značka je většinou až za křižovatkou a mezi obcemi jsou značky namalované na stromech. Což o to, na to jsme zvyklí od nás. Tady to ale vypadá, že tam značky namalovali, když byly stromy ještě v lesní školce a od té doby to nikdo neřešil. Taťka prohlašuje, že tu trasu můžou jezdit jen lidé, kteří umí číst z kávových sedlin. Tohle bude ještě zajímavé

Den třetí, Polsko v celé jeho kráse

Dnes jsme přespávali v lese, vstáváme tudíž brzy a pakujeme se z lesa dřív, než na nás přijde nějaký aktivní myslivec. Projíždíme vesnicemi a hledáme vhodné místo na snídani, ale potkáváme jen štěkající psy (za plotem i před ním) a děravé silnice. Konečně nacházíme vhodnou autobusovou zastávku mezi poli, jejíž okolí používají místní jako skládku. A nepřekvapivě je hned vedle zastávky úplně prázdný odpadkový koš. Ale chápu, že staré oblečení a pneumatiky se do koše dávají těžko.

Po snídani se cesta mění v reklamu na Polsko. Stále je to mírně s kopce, hladoučký asfalt, upravené domečky. Postesknou si, že tu není žádný sklep (=obchod) a hle! Za zatáčkou se vynoří upravený obchůdek s potravinami. Ideální.

Po nákupu pokračujeme dál, kukuřičné pole vedle cesty nás přímo vybízí k polnímu pychu. Za pár kilometrů objevujeme zcela nový a odpadky nezaházený rastplatz, svačíme a v mapě ověřujeme trasu na zbytek dne. Pak dochází k prvnímu bloudění, nedokážeme trefit správnou odbočku, ztrácíme se v uličkách a ještě k tomu jsme ohrožováni štěkajícími raťafáky. Pokorně se vracíme na hlavní silnici, na které se nedá zabloudit.

Taťka před odjezdem strašil, jak to bude v Polsku samá rovinka. To bych označila přinejmenším za dezinformaci, protože rovinka je to jen ve chvílích, kdy se zrovna nejede do kopce (nebo s kopce). Při sjezdu do městečka Otok se asfalt na hraně kopce mění v kočičí hlavy. Jak už jsem psala, něco takového nemůže nás, zkušené cyklokrosaře, vůbec rozhodit a vlétneme na pavé s neohrožeností Fabiana Cancellary. Napadá mě, že místní musejí být asi velcí milovníci retra, když mají celý hlavní

tah obcí na kostkách.

Krátce na to se dostáváme do města Boleslawiec. Zaskočí mě, jak mají náměstí v perfektním stavu a hlavně, jak je tu živo. Po celém obvodu jsou zahrádky restaurací a všude je plno. Na náměstí mají auta zakázaný vjezd, tak po široké a dlážděné cestě korzují babičky s chodítky, rodiny s kočárky nebo mládež na kolech. Zaplouváme do italské restaurace, u stolku vedle nás sedí starší paní, uždibuje pizzu a čte si knížku. Restaurace je evidentně obsazená místními, kteří sem chodí večer na pivo a na pokec. Nechci tvrdit, že to je díky zakazu aut v centru, ale myslím, že kdyby bylo náměstí jedno velké parkoviště, jako je to třeba u nás ve výběžku, tak by to vypadalo úplně jinak. Asi tak jako u nás. Mrtvě.

Natláskáni pizzou a výborným radlerem odjíždíme z města, zastavujeme se u fotomussu – nejdelšího železničního mostu v Polsku a pak už vyhlížíme vhodné místo, kde to dnes zakempit. Na kraji jedné z vesnic potkáváme psíka, který stojí spořádaně u kraje silnice a bez většího zájmu nás pozoruje. Říkám si, že nakonec to s těmi psy nebude tak strašné, protože na nás štěkají jen ti malí a ostatní jsou buď za plotem nebo si nás nevnímají. Jen mi to prolétne hlavou, mímám volně ležícího psa „střední velikosti“, který se na mě vrhá a zuřivě štěká. Snažím se mu ujet a dupu do pedálů seč můžu, drží se mě ale děsivě dlouho a až po pár desítkách metrů, které se zdají být jako věčnost, mě nechává být. A pak nemám mít strach ze psů. Děsí mě na tom to, že polským venkovem budeme projíždět ještě další týden a že jestli to takhle půjde dál, tak až pozítří uvidím volně ležícího psa, slezu z kola a nervově se zhroutím.

Den čtvrtý, taťka a ty jeho rovinky

Mamka dnes pronesla památnou větu „Čtvrtý den se zapíše do historie jako ten, kdy vzaly naše představy o polských rovinkách definitivně za své.“

Ráno vyrážíme relativně brzy a hned po pár metrech si ověřujeme teorii ze včera, že polské úřady nechtějí, aby občané vstupovali do lesů, byť jimi jen projíždějí, a proto zanechávají silnice vedoucí skrz les bez zájmu, takže se po nich téměř nedá jezdit. Na hraně lesa nás ale opět vítá stejný hladký asfalt, který se s námi na jeho začátku loučil. Teorie potvrzena.

Přijíždíme do Lwówku Slaskiho a na náměstí si dáváme v příjemné kavárničce výbornou kávu a ovocný košíček. Pak hledáme kostel Nanebevzetí Panny Marie a já se příšerně praštím šlapkou do lýtka, takže přemýšlím, jak dlouho se na mě bude svatý Mikuláš ještě zlobit. Abych to vysvětlila. Loni na dovčě jsem o něm promluvila jako o Mišukálovi a od té doby na mě nepřestávají moje šlapky na kole útočit. Takže kdybyste někdy viděli moje nohy a přemýšleli, jak dlouho jsem se prodírala trním k Šípkové Růžence, tak už víte, že na vině jsou plně moje šlapky spolčené s urážlivým svatým Mikulášem.

Vyjíždíme z města a cesta se začíná nebezpečně vlnit. Opět si připadám jako na loňské dovolené: kopce, vedro, špatné silnice. Vůbec jsem překvapená, v jak špatném stavu tu silnice jsou. Ani u relativně hodně frekventovaných spojek není vůbec jisté, že budou mít nakreslenou středovou čáru. Takové vymoženosti jako krajovou čáru nebo dokonce zpevněnou krajnici po nich vůbec nemůžu chtít.

Když supíme do několikátého kopce, vzpomínáme s mamčou na tačkovy dezinformace o tom, že v Polsku je to samá rovinka a že se tam budeme z té jednotvárné krajiny brzy nudit. Na nudění tedy nemáme pro samé zdolávání kopců ani pomyšlení. Mamka pronáší onu památnou větu, ke které ještě přidává „Taťka a ty jeho rovinky!“ Na víc jí v tom kopci nestačí dech a tak zbytek kopce vysupíme

mlčky.

Takhle to jde celé odpoledne. Kolem šesté dostávám hlad a s mamčou se shodujeme, že v těchto podmínkách dnes do zamýšleného kempu nedojedeme. Zastavujeme na večeri a domlouváme se, že to dnes opět zapícháme v lese, zítra dojedeme do kempu a uděláme si volný den.

Z mapy víme přesně, kde máme hledat místo na spaní, protože dalších 30 km žádný les není. Chvilí musíme vybírat, protože jsme podle všeho narazili na centrální mraveniště Polska, takže jsou mravenci úplně všude, je jich hodně a jsou obří. Nakonec ale místo přeci jen nalzáme, taťka nám před setměním čte Tři muže na toukách a s přírodou za zády usínáme.

Den pátý, volný den

Na začátek informace o Polácích, co se týče odpadu. Jsou to čuňata. Netroufám, si říct, jestli větší než Češi, ale stav okolí zdejších silnic mě zaskočil. Jak už jsem psala, autobusová zastávka se používá jako smetiště, ke stejnému účelu se používá i každý pangejt a lesní cesta či odpočívadlo. Nepořádek je tady úplně všude. Ráno tak při odjezdu z lesa potkáváme celou diskografii, regál minerálek a letní kolekci oblečení.

Na poli za lesem pozorujeme lišku, asi padesát metrů od nás. Liška sedí, kouká na nás, my koukáme na ní. Pak pokračujeme dál, ranním vzduchem nám to sviští jedna radost. Na snídani zastavujeme v překvapivě čisté autobusové zastávce, ale jen pár metrů dál je posezení, které se ztrácí pod pytlí s odpadem. Děsný.

Vybavuje se mi dědeček v Saturninovi a jeho „Včera jsme šli celý den do kopce a dnes půjdeme celý den s kopce!“ Při pohledu dozadu jsme totiž zjistili, že jsme včera nevědomky překonali jakýsi hřeben a dnes z něj tedy sjíždíme vstříc polským „rovinkám“. Bohužel tuto naši výhodu moc dlouho nevyužíváme a rychlým sjezdem se dostáváme do Jaworu a hned na jeho kraji je kemp, ve kterém si dnes uděláme volný den.

Nejdřív to vypadá, že nás nikdo neubytuje. Kdo by taky jezdil do kempu v devět ráno, že? Nakonec se nad námi slituje nějaký dobrý muž a přivolá nějakou dobrou ženu, která nás mileráda ubytuje, ale sprchu musíme zaplatit vždy před použitím, aby nám pustila teplou vodu a záchody v devět večer zamkne. Super. Sprchujeme se hned, po třech nocích v lese to už sami se sebou nemůžeme vydržet. Mamka pere, já s taťkou stavím stan.

Kolem poledne vyrážíme do města, omrknout památku UNESCO – evangelický kostel ze 17. století. Nejdřív ale musíme projít téměř celé město a to je fakt zážitek. Většina domů má oprýskanou fasádu, výlohy jsou zašlé, někde to smrdí jen zatuchlinou, jinde i močí. To je podle mě ostuda. UNESCO kostel je sám o sobě zajímavý, jsem ale tak rozrušená ze stavu zbytku města, že kostel zřejmě nedokážu plně docenit. Po obědě v blízké restauraci vyrážíme zpět do kempu. Tam zbytek odpoledne proležíme na dece a je nám fajn.

Pro večeri jedeme do obchodu, zároveň tak ověřujeme únikovou trasu z města na zítřek. Při jídle se na obzoru stahují mračna a fučí typický předbouřkový vichr. Taťka odchází na pivo a nechává na nás s mamčou veškerou evakuaci. To už fouká tak, že nám to shazuje nádobí ze stolu a k tomu se přidávají blesky přes celou oblohu. Vlastně jsem zklamaná, že z toho nakonec nic nebylo, protože tím naše perfektně provedená a bleskurychlá akce na nandání tropika, zakolíkovaní stanů a sklizení všech rozkramařených věcí, byla úplně zbytečná.

Den šestý, vlastní kolo na mě útočí

Ráno nás probouzí jakýsi strašný randál, podobný sekačce. Vzpomínáme na naše sousedy z ulice a jejich každodenní sekání, zvláště v neděli, když si chceme dát oběd na zahradě. Ukáže se, že ten dobrý muž ze včera má takový ten fukar na listí, jimž odfoukává bordel z cestiček po kempu na trávnik. Hučí nám tam celé ráno, ale je mu ke cti, že s cestičkou kolem našeho stanu čekal dokud neodjedeme.

Po okraji města se vydáváme na cestu, brzy jedeme mezi poli, silnice nic moc a děsné dusno. Navíc, jak mi potvrdí každý závodník, etapy po volném dni jsou nejméně příjemné a tak i nám to dnes „nechutná“.

Před polednem dorážíme do Legnice, chvíli se motáme po centru a jdeme se podívat do katedrály. V předpovědi počasí hlásili ve 13:00 srážky a tentokrát se skutečně téměř na minutu strefili. Tou dobou jsme s taškou na poště a kupujeme známky. Je to taková klasická pošta. Mají tu stolní hry, knížky, sešity, bonbóny, repelent, nebo nejrůznější schránky na dopisy (o tom jediném by se dalo říct, že to tam skutečně patří). Mamka mezitím uklízí kola do blízkého podloubí, kde se s ní dává do řeči paní s kolem, která se také ukryla před slejvákem. Líbí se mi, že mamka na každého Poláka mluví skálopevně česky a zatím se vždy domluvila. Na tom je vidět, že když si chtějí lidé rozumět, tak si prostě rozumí.

Když se déšť přezene, vyjíždíme z města směr Odry, oblečení do deště v pohotovosti. Co se týče Poláků jako řidičů, jsou překvapivě ohleduplní. Ne tak hodně jako Němci, ale většinu času se cítíme na silnicích naprosto bezpečně. A úplně jiný level je to na přechodech nebo obecně při přecházení. Stačí jen procházet kolem přechodu, nemusíte se ani moc tvářit, že chcete na druhou stranu a hned vám všechna auta zastavují a bez problému počkají, i kdybyste přecházeli tempem pohřebního průvodu.

V pozdním odpoledni přijíždíme do města, kde mají obchod. Rodiče jdou nakupovat, já hlídám kola a čtu si zpravodajství z Tour. Jak se rodiče vrátí, rovnou něco z nákupu ujídáme. Zrovna jde okolo nějaký pán, přeje nám dobrou chuť a pak se dává s taškou do řeči. Jak bylo v kapitole Třech mužů, kterou nám četl taťka včera „... přivítal nás v Anglii jménem britské královny“ a pak se snaží vyjmenovat všechny pamětihodnosti, které v okolí mají.

Rozhodujeme se, že nebudeme hledat nocleh hned za městem, jak bylo původně v plánu, ale pojedeme dál, shlédneme klášter, o kterém ten dobrý muž mluvil, a teprve pak to někde zakempíme. Cestou z města se na půl kilometru mění všechny povrchy, jaké jen silnice může mít. Naštěstí tato série končí hladkým asfaltem. Zase jednou je svět krásný.

V tom slyším, jak moje zadní kolo vyluzuje nějaké tóny. Zastavuji, abych zjistila, o co se jedná. Už jsem psala o tom, jak se moje šlapky spojily se svatým Mikulášem a od té doby mi útočí na lýtka. Tak dnes se k této rebelii připojil i zbytek kola. Když jsem totiž byla v předklonu a vyndavala z drátů zadního kola zatoulaný popruh od brašen, přední kolo se stočilo a řídky se mě pokusily knock-outovat! Naštěstí aspoň přilba zůstala loajální a tento podpásový (či spíše hlavový) úder téměř celý vykryla.

Odbočujeme na cyklostezku která má vést podél Odry. Cesta se rychle mění na další pavé úsek, za který by se ani Arenberský les na Paříž - Roubaix nemusel stydět. Blízkost řeky poznáváme jen díky obrovskému množství komárů a dalšího zvířectva, které nás dost otravuje.

Zastavujeme u onoho kláštera, který je vážně obrovský a svého času mohl být i nádherný. Jedna strana jednoho z křídel se sice opravuje a fasáda tím vážně prokoukla, zbytek komplexu je ale oprýskaný a zanedbaný. Klášter je pro veřejnost už dvě hodiny zavřený, vstupní vrata do průjezdu

jsou ale otevřená, tak jdeme s mamčou alespoň tam a čteme si informační tabule. Přichází nějaký pán a významně chrastí klíči, nejspíš se nám snaží naznačit, že už máme vypadnout. Před klášterem se mezitím fotí nevěsta s ženichem, už jsme se dlouho nepřimotali k nějaké svatbě.

Místo na spaní dnes nacházíme až na několikátý pokus. V noci má proběhnout zatmění měsíce, ale nás to nechává v klidu, protože máme celý jižní obzor za lesem. Taťka pokračuje v předčítání Tří mužů a dřív, než nás sní komáři, jdeme spát.

Den sedmý, a teď už domů

Ráno nacházíme na snídani skvělý plácek na kraji vesnice. Je tu dětské hřiště, fotbalové hřiště a několik jednotlivých posezení. Zabíráme altánek uprostřed. Nakonec nám ta snídaně trvá až do jedenácti.

Cestou poctivě natáčím „trabantí“ záběry (rodiče projíždějící krajinkou dle vzoru slavných žlutých trabantů). Co na tom, že nemám ještě sestříhané video z loňské dovolené. Po jednom takovém natáčení jedu pár metrů za rodiči, když nás míjí nějaký cyklista. S rodiči se pozdraví a mě ukáže palec nahoru. Určitě jako respekt, že to s těmi rodiči vydržím.

Za dvě hodiny přijíždíme do Wroclawi, fotíme se u cedule, abychom měli důkaz, že jsme sem opravdu dojeli, protože jinak ve Wroclawi vlastně vůbec nebudeme. Zastavujeme na nákup v Lidlu. Je astronomické poledne, takže stín téměř žádný, ale za budovou Lidlu u východu pro personál je stínu spoustu a k tomu ještě pár metrů posekané trávy. Rozbaluji si zde deku, rodiče jdou na nákup, plánujeme tu strávit oběd a polední klid. Za chvíli se otevírá okno, pod kterým je opřené moje kolo a jakási dáma na mě nekompromisně vychrlí „Promiňte, ale tohle je Lidlu, žádné místo na ležení.“ Tedy, alespoň takhle jsem to pochopila. Balím deku a vymyslím, že si prostě stoupnu vedle okna a až přijdou rodiče, někam se přesuneme. V tom se ale okno otevírá znovu a tentokrát v něm stojí nějaký pán. O něco smířlivěji mi vysvětluje, že tady být nemůžu, protože je tu kamera, ale když obejdu celou budovu, tak na druhém konci kamera není a tam bych mohla být. Objíždět s třemi koly celý Lidl se mi tedy fakt nechce, tak se stahuji do přilehlého parku pod dva duby, které mě vytrvale bombardují žaludy.

Po ponákové pauze se s Wroclawí loučíme a od teď už míříme domů. Cesta z města opět jednou vede po kočičích hlavách. Už začínám být plně přesvědčena o tom, že na to Poláci mají nějakou úchylku. Je sobota a přesto nás během hodiny míjí tři hovnocucy. V Polsku je zřejmě sobota hovnocucový den.

Míříme do kempu u jezera za Wroclawí. To obnáší zdolání horské prémie, což je takhle ke konci dne vcelku vyčerpávající. Vypadá to, že v kempu a jeho okolí je snad celá Wroclaw. Zabíráme malé místo pro dva stany. Hned vedle je utábořená nějaká mládež s plnou přepravkou polínek a velkou zásobou piv. Řekla bych, že nás čeká zajímavá noc.

Jdeme si s tačkou zaplavat do jezera. S oblohou zabarvenou zapadajícím sluncem, která se odráží v hladině a jakousi horou před námi je to vážně kýč. Vedle nás se v kempu kromě polské mládeže utábořil nějaký vášnivý posluchač polské hudby. Polský hudební vkus je teda fakt něco. Despacito hraje několikrát za večer, do toho párkrát polskou verzi Gangnam Styly. Vydrží mu to minimálně do 3:20, zbytek noci jsem naštěstí blaženě prospala.

Den osmý, mezi kopci

Ráno v přečpaném kempu po prázdninové sobotní noci stojí za to. Polská mládež vedle má kolem sebe nastláno plechovkami a zbytek nevypadá o moc líp. Sociálky v polských kempech jsou taky kapitola sama pro sebe. Když jsem šla brzy ráno na záchod, byly normálně otevřené. Když šla asi o hodinu později mamka, byly zamčené a do dveří se musel hodit 1 zloty, aby se odemkly. Když jsme si šly po snídani čistit zuby, bylo už otevřeno a když si šel čistit zuby o dvacet minut později taťka, bylo znovu zamčeno. To je úplně jiný level. Nejenže platíte za kemp, sprchu a teplou vodu máte omezenou, vy si musíte ještě zaplatit za to, aby vás tam vůbec pustili. Dokonalý.

Zase jsme nějak nezvládli odjezd a vyjíždíme těsně před jedenáctou. Tou dobou už slunce pořádně připéká a ještě k tomu se cesta téměř hned mění na klasickou drncavku, takže začátek není vůbec ideální. Původní plán byl dojet do 30 kilometrů vzdálené Svídnice, kde je od 13:00 mše. Po té, co se cesta mění na úzkou cestičku mezi poli a slunce nepřestává žhnout se dostáváme poněkud do časového skluzu. Pak se navíc ukazuje, že do Svídnice bychom museli po hlavní silnici, kde se jezdí vážně hodně rychle a provoz je obrovský. Mamča rozhodne, že to nám za to nestojí, přebíháme silnici a pokračujeme dál po polňačce. Krátce po poledni přijíždíme do vesnice, kde mají fotbalové hřiště, tak na něj zamíříme, za bránou si vaříme oběd a provozujeme polední klid.

Pokud mají něco Poláci v povaze, tak je to zřejmě družný sousedský život a udržování komunity. Už jsem psala, že ve všední den večer se scházejí na náměstí na pivo, několikrát jsme potkali uprostřed vesnice dětské hřiště s posezením a jednou u něj měli i nový taneční parket. Každá vesnice má k tomu navíc nějaké veřejné prostranství (nejčastěji u křížku), které je vždy vzorně upraveno a nazdobeno. Nevím, jak je to jinde, ale pro mě ze severu je to nezvyk. Z mého pohledu je mentalita u nás asi taková: jistě, sejít se v sobotu na fotbale a v létě na pouti, ale jinak si vlastně vystačíme sami. A rozhodně kvůli tomu není potřeba stavět nějaké posezení nebo snad taneční sál! Ne ne, skládací lavičky a vypůjčený plátěný stan musí bohatě stačit. Přístupné fotbalové hřiště, aby si na něm mohli kluci a tatínci s dětmi zakopat? No to už vůbec! To by tak hrálo, aby si na našem pěstěném pažitku mohl zakopat každý, komu se zachce... A takhle bych mohla pokračovat ještě hodně dlouho a na konci bych byla akorát jen hodně našťvaná proč to v Polsku jde a u nás ne.

Po obědě pokračujeme dál na západ. Chvíli po silnici, chvíli po polňačce, slunce stále žhne a kilometry naskakují pomalu. Několikrát zastavujeme u nějaké zahrady a taťka jde prosit o vodu do lahví. Vždy mu nalijí, kolik si řekne a jednou mu paní přinese i láhev navíc, z ledničky! Po týdnu pití zteplalé vody je to pro moji žábu v břiše vážně něco.

Abych to nezamluvila (nezapsala), stejně taťku obdivuji, jak šprechtí po polski. Když se v zimě rozhodl, že bychom jeli na dovolenou do Polska, stáhl si duolingo (které vážně každý den dělal, ne že ho má jen stažené, jako já), začal se dívat na zpravodajství ČT v polštině (vůbec jsem nevěděla, že něco takového existuje!) a prostě se naučil polsky. Žádná věda.

V pozdním odpoledni dorážíme do jakéhosi města a následuje klasický model: rodiče jdou nakupovat, já hlídám kola. Po zkušenosti z Lidlu se u každého obchodu rozhlížím, kde mají kamery a jestli mi nepřijde někdo vynadat, že si opíráme kola o jejich velectěnou zeď. Z města musíme vyjet. Doslova. Pryč jsou ty slavné polské rovinky, teď už jsme fakt znovu v kopcích. Když se konečně vyškrábeme nahoru, otevře se před námi nádherný výhled na jeden z největších polských hradů Książ. Samozřejmě si ho musíme vyfotit, čímž málem způsobíme dopravní kalamitu, protože naproti jedou v autu také nějakí cizinci, kteří zjistili, že to, co si fotíme, si chtějí také vyfotit a zastavují. Naneštěstí jedou za tím autem ještě další dvě, v proti směru je také auto a na kraji silnice stojíme my. To vše na silnici široké jako jeden pruh běžné místní komunikace v Americe. Naštěstí jsou polští řidiči vcelku

klidasové (existují samozřejmě výjimky) a tak se povedlo situaci vyřešit bez ztrát na životě.

Myslela jsem si, že teď to bude nahoru-dolů, ale ono to je spíš nahoru-nahoru, takže nám to jde pomalu a už začínáme vyhlížet místo na spaní. Nakonec parkujeme u luxusní louky s výhledem na lesy a kopce, nejhezčí místo, které jsme zatím měli. Kocháme se západem slunce, taťka čte Tři muže a je nám fajn.

Den devátý, reklama na Polsko

Ráno si užíváme snídani na naší luxusní loučce, čímž jsme ušetřili čas a máme rekord v brzkém odjezdu – už v devět vyrážíme! Slunce v tu chvíli už stejně připaluje, ale aspoň ze sebe můžeme mít dobrý pocit. Navíc byla takhle brzy ráno voda ve fľaškách ještě studená, což byl na tu půlhodinu, než zteplala, ten nejlepší pocit na světě.

Polský venkov se od českého (tj. od severočeského) liší tím, že se tu udrželo drobné hospodářství, takže každý domeček má svá dvě obdělaná políčka, husy a slepice. Což způsobuje také to, že jsou zdejší vesnice neskutečně roztahané (aspoň mamka tvrdí, že to je tím) a poté, co projedete dva lesy zjistíte, že jste pořád ve stejné vesnici, jako před dvaceti minutami.

Další věc, která mě taky překvapila, je to, jak se v Polsku hodně staví. V každé vesnici jsou minimálně dvě novostavby, spíš víc a většina těch postavených domečků je ve stylu „podnikatelské baroko“, takže mají sloupy a zdobená schodiště a cokoliv dalšího, protože polský vkus nezná mezí.

Po dalším úseku do kopce-do kopce následuje konečně sjezd a to konkrétně do Jaczkowa. Mají tu kostel v rekonstrukci, ale po chvíli okounění před kostelem se nad námi dělníci slitují, zastavují práci a pouští nás dovnitř. Jeden z nich se nás ptá, odkud jsme a když řekneme Děčín, hned ví. Je zajímavé, že se tu na něj obecně lidi docela dost chytají.

Během pár kilometrů se dostáváme k řece Bobr (hahaha), jehož údolím se line parádní cyklostezka, taková reklama na cyklistiku v Polsku. Na oběd se uchylujeme na loučku vedle cesty. Ležíme na dece, odpočíváme po obědě a najednou hrozný hluk a na horizontu se objevuje obrovské letadlo. Letí tak nízko, že by klidně mohlo přistát vedle nás. To ale neudělá, prosvítí nám těsně nad hlavami a za chvíli mizí v dálce. Čtyřmotorový turbovrtulový vojenský letoun, říkal taťka. Zázitek. A kdybychom poctivě poobědně nelenošili, tak bychom ho vůbec neviděli.

Pokračujeme dál podél řeky, chvíli po rovině, chvíli šlapeme do kopce, pak se zase vezeme, paráda. Na večer přijíždíme do Jelení Gory a opět se zase jednou projevuje polské značení, protože na křižovatce polní cesty a silnice je ukazatel na centrum, o dvě stě metrů dál na křižovatce se silnicí 1. třídy (podél níž vede cyklopruh) ukazatel není a asi po kilometru, kdy už jedeme pět minut pořád rovně a široko daleko žádná odbočka nebo náznak křižovatky, je ukazatel na centrum každých sto metrů. Myslím, že polští značkaři byli v Čechách a viděli, že ty ukazatele se někam dávají, ale nepochopili úplně kam.

Dnes spíme v kempu, který je téměř v centru města. Rodiče se na recepci ještě před zaplacením ujistují, že za sprchy se neplatí a budou odemčené celou noc. Jinak bychom klidně mohli spát někde v lese. Po postavení stanů vyrážíme na obhlídku města. V zahrádkách na náměstí je našlapáno, přesto nacházíme místo v jedné italské restauraci. Servírka nerozumí taťkově polštině, tak mě přivolává na pomoc s angličtinou a mamka jako tradičně mluví česky, takže nás nakonec obsluhuje trojazyčně, chudák. Musím ale vážně ocenit, že ani nehnula brvou a bez problému nás obsloužila. Vtipné bylo, když nám přinesla pití nějaká jiná servírka začala mluvit německy. Holky si to zřejmě nějak špatně

převyprávěly.

Navečeření se vydáváme prozkoumat ještě zbytek centra města. UNESCO katedrálu můžeme obdivovat jen zvenčí, v deset večer má už překvapivě zavřeno.

Den desátý, skoro doma

Ač jsme vstávali v šest, opět jednou vytváříme rekord v pozdním odjezdu. Se vším praním, sprchováním a snídaní v poklidu to ani nemohlo dopadnout jinak. Cesta se nejdřív line údolím podél řeky. Kdybych se nepotila i na místech, o kterých jsem ani nevěděla, že je mám, tak bych si myslela, že jsme v Kyjovském údolí. Tam ale doufám takovéhle vedro nikdy nebude

Po pár kilometrech se cesta zvedá do kopce a prokousává se skálou. Když vyjedu nahoru, nestačím se divit, kde mě cedule vítá. Perla Záchodu. Včera jsme to viděli asi na dvou ukazatelích a nenapadlo nás, že jí také navštívíme. Na Perle Záchodu si dáváme lehký nezdravý oběd a z věžičky vyhlížíme hladinu Bobru. Na ostatní výletníky musíme působit divně, protože pořád opakujeme „Jo, taková Perla Záchodu, kdo by to byl řekl...“ a culíme se přitom od ucha k uchu.

Po sjezdu z Perly Záchodu se dostáváme na druhý břeh řeky a tam přichází něco, co jsme vůbec nečekali. Na konci vesnice se, jak je v Polsku dobrým zvykem, mění asfalt na proděravělou polňačku. Fajn, na to jsme zvyklí. Postupem času se ale cesta zužuje a mění v lesní pěšinku plnou kořenů. Po pravé ruce je stráž, po levé sráz k řece, s plně naloženými koly se kořeny přeskakují těžce. Radši jdeme pěšky a kola tlačíme. Nemám problém s cykloturistikou, ale jen do chvíle, kdy nevím, jestli se mám víc bát pádu do řeky nebo toho, že se mi rozpadne kolo.

Hned po překonání tohoto přichází další zdroj traumatu a sice přejití hráze, pod kterou hučí dvě turbíny, nad kterými se zděná hráz mění na subtilní kovové mříže. Od řeky musíme vystoupat znovu do místních kopců, abychom pak opět sjeli do údolí, tentokrát řeky Kamienice. Podél ní pokračujeme do Staré Kamienice, ale do Nové se musíme dostat přes kopec. Opět jednou si připadám jako na loňské dovolené. Na konci každé vesnice kopec, cesta mezi poli, která nesnesitelně sálají a samozřejmě ani kousek stínu. V jednu chvíli dostanu skvělý nápad, jak se poliji vodou z bidonu a jak úžasné osvěžující to bude. HAHAHA. Nakonec se málem utopím z toho šoku, když na sebe místo počítaného osvěžení vylíji litr vody, která má 40 °C. Navíc se vším tím potem mi to nakonec na obličej vytvoří dobře osolenou vlašnou polévku.

Myslím, že jsem ještě nezmínila polskou zálibu v plotech. K novostavbám patří i nové ploty, to dá rozum, jenže není plot jako plot! Kdo by si myslel, že dá plaňky po obvodu, u vstupu branku a tím je hotov, moc by v Polsku nepochodil. V Polsku frčí lvíčky. Nemít dva lvíčky, každého na jedné straně vstupní brány, jako byste nebyli. To je prostě základ. Viděli jsme také plot, na kterém bylo na plechu namalovaných několik obrázků zvířat, od pejsků až po pávy. Když vše ještě doplníte pár soškami zeber nebo čápů, můžete se cítit téměř jako domorodec.

V jedné vesnici mají hned u silnice kostel. Myslím, že jsem docela dobrý křesťan, ale ještě nikdy jsem se nehrnula do kostela tak nadšeně, jako teď. Tak úžasný chládek v něm byl! Cestou jsem zkoušela pouštět Rybovku, aby nám to připomnělo vánoční vymrzlé kostely, v naději, že nám bude trošku méně vedro, ale nic nefungovalo tak, jako pravý a pořádně studený kostel. Klidně bych v něm strávila celé odpoledne.

Bohužel ale musíme pokračovat dál. Na trase máme ještě jedno větší město a pak už se musíme trefit

na cestu, co vede přes hranice do Frýdlantského výběžku. Nebudu přehánět, že to poslední město, které jsme projeli, bylo to nejhorší, ve kterém jsme v Polsku za celou tu dobu byli. Divný lidi, divná zmrzlina, asi tak. Pak se už nezastavitelně blížíme k hranicím, překonáváme je pomocí lesní cesty podobné na naši „drážďanku“ pro přejetí lesu od nás do Německa. Rozdíl mezi Polskem a Českem je na první pohled znát. Ještě v Polsku byla každá plocha téměř bez výjimky vzorně obdělávané poličko, zatímco po přejetí do Čech jsou všude jen neupravené louky a nepoužívané pastviny.

Na spaní zastavujeme na louce kousek za hranicí, v zapadajícím slunci se před námi tyčí větrné elektrárny a z nedalekého domu se ozývá štěkající pes. Doufám, že se na nás nepůjde podívat. Mamce ten český vzduch nějak svědčí, protože v noci chrápe úplně nejvíc za celou cestu. V noci je úžasně jasno a žádné přesevětlení, jen měsíc je v úplňku a září tak, že nemusíme používat baterku a ani se obtěžovat s nějakým hledáním souhvězdí, protože stejně nejsou žádné hvězdy vidět.

Den jedenáctý, (ne)čekaný kulturní šok

Ráno vstáváme časně, čeká nás dlouhá cesta domů. Projíždíme Frýdlantským výběžkem, potkáváme uzavírky a akorát na kafe se dostáváme do Frýdlantu na náměstí. Po návštěvě cukrárny a radniční věže pokračujeme dál na západ, čímž se dostáváme znovu do Polska. To, že se v této oblasti potkávají tři země, je znát hned a to na nejcitlivějším místě cyklisty, ohleduplnosti řidičů. Vysvětlila jsem si to asi takhle: Němci jezdí jinde než v Německu jako utržení ze řetězu, to je všeobecně známé, Češi takhle jezdí vždycky a když viděli Poláci, jak jezdí ostatní, řekli si, že to stejně nemá cenu a jezdí tudy taky jako šílení. Z vzniklé situace jsme tak zaskočení, že se z toho musíme rozdychávat v přílehlém lesíku, jak jinak než nad hromadou odpadků. Po té, co jsme se smířili s tím, že nás každé projíždějící auto chce nacpat do pangejtu, se nám jede o trošku lépe.

Po pár kilometrech sjezdu se dostáváme do Německa a v Žitavě k Mandavě, která je tak vyschlá, že je to jen takový potůček mezi rákosím. Teď už jsme opět na staré známé cyklostezce, psychicky připraveni na kopce před námi a kulturní šok po vjezdu do Varnsdorfu. Ten skutečně nastává, po klidných třiceti kilometrech strávených v Německu, se nás během prvního kilometru pokusí srazit dvě auta, obě jedoucí v protisměru. Ale nechci všechnu slávu přiřknout jen řidičům. Jet pět set kilometrů bez problému a pak se málem srazit s nějakou dámou, která potřebovala přejít silnici o pět sekund dřív a nemohla počkat, než projedu kolem ní, to se mi může stát jen ve Varnsdorfu.

Podél Mandavy se dostáváme do Rumburka, těsně po odjezdu vlaku, takže máme poklidné dvě hodiny čas do dalšího, který nás převezze přes Šluknovskou pahorkatinu (na kterou jsme už líní) a po jedenácti dnech putování se opět dostáváme domů.

Vlastně nevím, proč tohle pořád děláme. Celý den se někde plahočit, na sluníčku, úplně zpocení a smradlaví. Mačkat se ve stanu, já osobně musím poslouchat chrápání obou rodičů a ještě k tomu se děsit každého zapraskání, protože - příroda je tak blízko!

Je to vsutku prapodivný způsob trávení dovolené. Místo odpočinku se přepínat, místo relaxace se stresovat s tím, abychom správně trefili příští odbočku a místo velkých zážitků se radovat z toho, že v obchodě měli džus s příchutí kaktusu.

Ale když se na to tak kouknu, tak naše rodina je sama o sobě tak prapodivná, že by bylo divné, trávit dovolenou nějak jinak.

Video z dovči. K přidané hudbě bych jen dodala, že výběr není náhodný a text by měl (na některých

místech) doplňovat záběry.

From:

<http://bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=dovca>

Last update: **2018/08/14 20:50**

